

"ВІРТЕ АБО НЕ ВІРТЕ,**Я БАЧИВ ГОЛОД!"**

сказав

Robert L. Ripley.

Robert L. Ripley, відомий автор сторінки "Believe It or Not" (По-вір або ні), мав промову перед членами Організації Хрестоносців в Нью Йорку, яку передано радіом по цілій Америці. Тут подається її в скороченому за щоденником "Chicago Herald and Examiner". (Заголовки наші.)

Совіти — не рай.

На вступі своєї промови сказав Robert L. Ripley про те, як тяжко було йому дістатися з Персії до Росії, і говорив про неї так:

"Вірте або не вірте — то не рай, але якась дивовижа. Росія є великанським домом для бідних (а gigantic poorhouse), в якому мільйони людей знаходяться тепер над пропастью голодової смерті. Поза межами Москви й Ленінграду в Совітах визирає зза бруду й нехлюйства марево смерті. Москва і Ленінград є міста на "показ" — але тільки для обману — де подорожного оправаджують під невидимою покришкою пропаганди й дозволяють йому оглядати тільки те, що комуністи хочуть, аби він бачив, і нічого більше. Покажуть вам Кремль, гріб Леніна, "зразкову" фарму, школу й інші "зразки". Але не знайдете зразкових відносин на широких просторах України і на Кавказі.

В Україні мільйони згинули голодовою смертю.

"В одному 1932-тім році згинуло 4 мільйони людей в Україні і в Північному Кавказі, в найурожайшій часті Росії. Україна була за царів "шпхлірем світа", вона видавала досить збіжжа, щоби прохарчувати весь край, та ще вивозила річно сотки мільйонів бушлів за границю".

Причина голоду не є в неврожайях, але в ограбленню селянина із збіжжа, яке йде за границю в заміну за чужу валюту. "Совітське правительтво більше цінить гроші, чим життя людей. До котрого часу помагали собі люде ще псами, котами, бурянами і травою; виривали з зубів золото, щоби за нього купити бохонець хліба в торгсін склепі. Я перевандрував цю країну від одного кінця до другого, але ніде не бачив ні пса ні kota; не чув сміху, не запримітив усміхненого обличчя! Бесідник покликався на офіціальний звіт перед Лігою Націй проф. Тарасевича, котрий сказав, що від початку комунстичної влади дотепер в Совітах згинуло голодовою смертю 30 мільйонів людей.

Большевики ограбили нарід на десятки біліонів доларів.

"Вартість всього в народу загарбленого майна виносить 40 біліонів доларів, до чого треба додати й тих 11 біліонів боргу, який вони відмовилися заплатити Франції, Англії, Бельгії й Америці.

Після 18 років комунізму — там взагалі нема ніякого добробуту, ніякої свободи, а замість достатків є голод".

Утиски гірші чим за царських часів.. Україна терпить найбільше.

В 1932-му році (для приміру)

Червона Армія замашерувала в Україну, запакувала 80.000 тисяч родин до тягарових возів і заслала їх далеко на Сибір, де їх буквально скинено на леду в країні, де температура рідко підноситься вище зера. З тих 80.000 родин (значить яких 300.000 душ) остало живими (після найновіших обчислень) не більше як 5.000. Ви мало що чули про ці жахливі відносини, бо там є дуже строга цензура. Там цензуюють приватну пошту і заграничну, так що люде у вічному страху перед ГПУ (всемогучою тайною поліцією) не важуться висловлювати своїх думок на письмі".

"Совітського раю" стережуть з землі і воздуху.

Часописі, які є власністю правительства, тримають людей в темному незнанню відносно всього, що діється за границю. Про Америку подають тільки новини про страйки, бунти, лінчі і поміщують фотографії безробіття. Всі заграничні каталоги, магазини й книжки строго заборонені. Комуністи бояться, щоби ілюстрації смачних страв, гарних одягів і інших життєвих вигод не викликали негодовання в їхніх рядах. Вони стережуть Росію навіть перед воздухом. За поміччю сильної радіової стації в Москві викидають всі заграничні "не милі" радіові передавання. Для цього звичайно вживають мелодії, яка викликає великий гамір і шум у радіових хвилях".

Росія — країна в'язнів.

"Кожний в Росії є в'язнем правительства. Робітник не має вибору що до праці, мешкання і платні. Він не знає релігії, родинного життя і приватності. Він не має ніякої свободи слова. Пригадайте собі це, коли знова почуєте якого з тих "бесідників на скринях від мила", і зятяйте, що, коли би він поважився так отворити уста у комуністичній Росії, він скоро пішов би або на смерть або в далеку дорогу на Сибір. Свобода заборонена для нього. Він не сміє переходити з одного села до другого, він не сміє покидати праці, він навіть не може взяти собі одного вільного дня від праці. Його можуть без попередження заарештувати, відорвати від родини, запакувати в тягаровий віз і заслати на віддаль тисячів миль, де він примушений працювати в людських відносинах у якомусь концентраційному таборі в північній Росії".

Небіщикам нема спокою, а живим життя.

"Навіть після смерті нема свободи, бо тоді не дають навіть небіщикам спокою, а стягають з нього убрання, обува і виривають зуби. Якщо в зубах найдуть золото або срібні пльомби, правительтво конфіскує їх і перетоплює".

Пересічна заробітна платня звичайного робітника в Росії виносить коло 150 рублів місячно. Від неї відтягають примусово: 22 рублі для правительства, 15 рублів на різні податки, 2 рублі юнійної вкладки, 25 рублів за помешкання. Остає 86 рублів, за які робітник має купити харчі й убрання. Ціни товарів, потрібних у щоденному життю, подані на підставі (Продовження на стор. 8-ій.)